

Foutjes en blunders zijn menselijk

Soms wordt een schaakpartij beslist door een briljante ingeving van één van beide spelers. Meestal maakt tenminste één van de spelers wel ergens een foutje en is zo'n foutje beslissend voor de uitslag van de partij. En soms begaat iemand een regelrechte blunder, waardoor de partij in één keer beslist is. Het is de vraag wanneer het het ergst is om de fout in te gaan.

Afgelopen donderdag, tijdens de 4e ronde van de interne competitie, ging het bij Ben Seleski in zijn partij tegen Ad Bruijns in de opening al fout. Ben kwam met een wel heel eigen variant van het Siciliaans op de proppen, maar de “Seleski-variant van het Siciliaans” bleek helaas niet voor niets door niemand tot dusverre te zijn gespeeld. Al Bens stukken stonden inactief, die van Ad juist heel actief en Ad was heer en meester over het centrum en het grootste gedeelte van de rest van het bord. Ad Bruijns weet wel raad met zo'n groot voordeel. Met een fraaie aanval zette hij Ben mat.

Ook Cees Buurman ging tegen Toon de Rooij al vroeg in de fout. Een stukoffer leverde bitter weinig op, maar Cees bleef dapper knokken en maakte het Toon nog behoorlijk moeilijk. Toon haalde niettemin wel het volle punt binnen. In de partij tussen John van Helden en Kees van Hogeloon viel de beslissing in het middenspel. Een venijnige paardzet dreigde een stuk te winnen, John loste dat op, maar riep daarmee alleen maar meer onheil over zich af, toen het paard vervolgens koning en dame tegelijk aanviel. Johns dame sneuvelde en Kees won zodoende.

Verliezen in het middenspel is vervelend, in de opening nog vervelender, want je hebt dan nauwelijks een partij gespeeld, maar de partij weggeven als na lang knokken de buit eindelijk binnen lijkt is wel het allerergste. De partij tussen Jan Rijkse en Ger van Aalst was een hele bizarre. Jan kwam uitstekend te staan, verloor een stuk, waarna Ger beter stond, Jan knokte zich terug en diep in het eindspel leek het op remise uit te draaien. Met een half punt zou Ger zo toch nog verdiend loon naar werken krijgen, maar in een moment van onachtzaamheid verloor hij de toren en bleef toen alsnog met lege handen. Een hele avond zwoegen voor niets... “De laatste blunder beslist de partij”, sprak Jan Rijkse filosofisch.

Geraldine Tanasale maakte tegen Cor Lazeroms amper een fout en bleef heel lang keurig overeind. Cor wist echter na lang ploeteren de koningsstelling open te breken en forceerde met een mooie aanval mat. Beiden konden terugzien op een uitstekende partij. Wim Soeters won tegen Jan Konings diep in de partij de kwaliteit, stoomde op met een dodelijke vrijpion en haalde zo gedecideerd het volle punt binnen.

Alle uitslagen op een rij:

Ad Bruijns – Ben Seleski 1 – 0

John van Helden – Kees van Hogeloon 0 – 1

Jan Konings – Wim Soeters 0 – 1

Jan Rijkse – Ger van Aalst 1 – 0

Toon de Rooij – Cees Buurman 1 – 0

Geraldine Tanasale – Cor Lazeroms 0 – 1

Stand aan kop na 4 ronden:

1. Ad Bruijns	85
2. Kees van Hogeloon	67
3. Ben Seleski	64½
4. Toon de Rooij	56
5. John van Helden	51
6. Cees Buurman	47
7. Wim Soeters	46½
8. Joost Asselbergs	46
9. Jan Rijkse	38
10. Patrick Heijnen	35½

Blunders zijn er in alle soorten en maten en het overkomt iedereen wel eens. Ook topschakers. Eén van de merkwaardigste blunders uit de geschiedenis gebeurde tijdens de Olympiade van 1927 in Londen, in de partij Luis Palau (Argentinië) – Sadi Kalabar (Joegoslavië). Na 1.d4,Pf6 2.c4,e6 3.Pf3,Lb4+ 4.Ld2 (zie diagram) dacht Sadi Kalabar zijn looper met de dame te dekken en speelde 4...,Ke8-e7. Hij was waarschijnlijk nog niet goed wakker, want hij zag zijn koning aan voor een dame! Na 5.Ld2xb4+ gaf hij beschaamd op. Dat is de ellende als je topschaker bent: als je dan blundert hebben ze het er 87 jaar later nog over.

